

LORNA BYRNE

*Îngerii
ne dau speranță*

editura rao

Capitolul 13. *Iubirea învinge ura* / 124
 Capitolul 14. *Îngerii ne șterg lacrimile* / 133
 Capitolul 15. *Mi s-au arătat lucruri minunate...* / 141
 Anexă. *Rugăciuni din Îngerii ne dau speranță*
de Lorna Byrne / 148
Mulțumiri / 155

CAPITOLUL 1

Un mesaj de speranță pentru aceste vremuri dificile

„Îngerul Speranței este ca un far călăuzitor în viețile noastre. De-a lungul vieților noastre, el menține vie în noi lumina speranței, mi-a spus îngerul. Speranța are un rol imens în viața fiecăruia. Speranța face ca imposibilul să devină posibil.“

Aveam cam doisprezece ani când un înger mi-a spus toate acestea.

Am văzut îngeri și am vorbit cu ei încă de când eram mică. Văd îngeri în fiecare zi și îi văd fizic, la fel cum văd pe cineva care stă în fața mea. Îngerii sunt prietenii și însoțitorii mei și vorbesc tot timpul cu ei, uneori chiar fără cuvinte. Nu știu de ce eu am puterea să văd îngeri, și alții nu. Sunt o persoană obișnuită.

Îl mai văzusem și înainte pe Îngerul Speranței, dar în acea zi, la vârsta de doisprezece ani, am aflat cine era și cum ne ajută.

Îngerul Speranței nu seamănă cu niciun alt înger pe care l-am văzut vreodată. Este ca o flacără imensă. În interiorul acestei flăcări strălucitoare, mi se arată silueta vagă a unui bărbat și o culoare verde smarald frumoasă și orbitoare, ținând o torță – ca o flacără olimpică. Strălucirea Îngerului

Speranței diferă de cea a altor îngeri și cred că acest lucru se întâmplă deoarece este o lumină într-o altă lumină.

Îngerul Speranței este imens, înalt ca un copac matur. Când îl văd, pare să fie întotdeauna foarte departe de mine; deci ar trebui să pară mic, dar el este mereu uriaș. Este destul de ciudat – e ca și cum el e foarte departe, dar, în același timp, chiar în fața mea, e greu de explicat. Pare că se află într-o continuă mișcare, întorcându-se în mod constant pentru a încuraja cu un zâmbet blând pe oricine ar călăuzi. Apariția sa este plină de iubire și încurajare.

În ultima vreme, l-am văzut mult mai des pe Îngerul Speranței decât am făcut-o până acum. Probabil că îl văd în fiecare zi. Se pare că acum oamenii au foarte mare nevoie de speranță.

Ca să pot înțelege mai multe lucruri, cu mulți ani în urmă, îngerul mi-a arătat o imagine în care Îngerul Speranței lucra. Mi s-a arătat cum Îngerul Speranței ghida soldații printr-un șanț de pe câmpul de luptă. Nu știu ce naționalitate aveau soldații. Am văzut un soldat care se târa epuizat prin noroi. Era rănit. Îngerul Speranței mergea în fața lui, făcându-i constant semn cu mâna să înainteze. Mi s-a permis să văd prin ochii soldatului. Soldatul nu-l putea vedea pe Îngerul Speranței, dar vedea o lumină și în această lumină, pe cei pe care îi iubea – pe soție și pe copilași, pe părinții în vârstă. Îngerul Speranței îi dădea puterea să rămână în viață, încurajându-l să nu renunțe, oferindu-i speranța reuniunii cu familia pe care o iubea.

– Înțelegi, Lorna? m-a întrebat îngerul. Îngerul Speranței nu poate să oprească războiul, să-l vindece sau să-l salveze pe acest soldat, dar îi poate da puterea să ajungă acolo unde poate fi salvat.

Îngerul mi-a zâmbit și a continuat:

– Acel soldat a murit în patul său, mulți ani mai târziu. Vestea m-a bucurat.

Tânărul soldat își iubea foarte mult familia.

Ori de câte ori eu și familia mea am trecut prin momente dificile, l-am văzut pe Îngerul Speranței încercând să mă încurajeze, în afară de îngerul meu păzitor și de ceilalți îngeri care îmi sunt în preajmă, ajutându-mă.

Îmi aduc aminte de o anumită perioadă în care am fost foarte stresată și îngrijorată gândindu-mă dacă soțul meu Joe își va găsi un loc de muncă. Fusese bolnav și nu mai lucrase multă vreme, dar și-a revenit și era apt pentru muncă. Totuși, era Irlanda anilor 1980: situația era dificilă, iar locurile de muncă greu de găsit. Trebuia să hrănim trei copii, iar eu eram disperată. Îl vedeam în continuare pe Îngerul Speranței, în depărtare, întorcându-se spre mine și zâmbindu-mi încurajator. El mi-a menținut vie flacăra speranței și am știut că, în cele din urmă, Joe va reuși să obțină una dintre slujbele pentru care se prezentase. A trecut ceva vreme până când a izbândit, iar eu eram aproape disperată. Faptul că l-am văzut pe Îngerul Speranței m-a ajutat să traversez acea perioadă dificilă și să-l încurajez și să-l susțin pe Joe. Până la urmă, Joe a reușit să își găsească un loc de muncă.

Importanța speranței nu ar trebui subestimată. Cu speranță în inimă, putem izbândi în multe lucruri.

Cunosc o familie în care al doilea copil s-a născut cu probleme genetice grave. Doctorii le spusese părinților că șansa fetei de a reuși să meargă era mică. Când am văzut-o prima dată, fetița avea aproape nouă luni. În timp ce părinții stăteau de vorbă cu mine, tatăl ei ținând-o în brațe, ei erau înconjurați de îngeri înalți, de un alb strălucitor, translucid, care păreau să aibă o înfățișare feminină. Abia le vedeam aripile. La fel ca toți îngerii, aceștia erau foarte frumoși. Unul dintre ei mi-a spus, fără cuvinte, că această

Reface familia nu-și va pierde speranța și că acest copil va merge, indiferent de spusele medicilor. În timpul conversației, tatăl a lăsat fetița pe covor, iar îngerii din jurul ei au încurajat-o să-și miște picioarele și să dea din ele. Îngerul Speranței a apărut pentru un moment. Lumina lui era atât de strălucitoare încât părea că totul dispăruse, mai puțin părinții și copilul. Era ca și când părinții puteau vedea lumina Îngerului Speranței și zâmbetul lui încurajator, fiind astfel cuprinși de speranță. Știu că de fiecare dată când în relația cu fiica lor a apărut o problemă, Îngerul Speranței le-a insuflat curajul de a continua, de a o depăși.

Îngerul Speranței este unul singur, dar el se află aici ca să ajute pe toată lumea și poate fi prezent în mai multe locuri în același timp. Este un fel de arhanghel. Pe scurt, el apare ori de câte ori oamenii au nevoie de el, pentru a-i îndruma și a-i încuraja. Desigur, mai sunt și alți îngeri care ne încurajează.

Eu văd că toți oamenii au un înger păzitor alături, indiferent de religia sau de naționalitatea lor. Niciodată și nicăieri în lume nu am văzut pe nimeni fără un înger păzitor. Acesta este alături de tine neconștient, de dinainte de a te naște și până după moarte. Te iubește necondiționat; de-a lungul vieții, va face tot posibilul să te îndrume și să te încurajeze. Îngerul tău păzitor îi poate lăsa și pe alți îngeri să te ajute.

După mai bine de un an, am revăzut fetița. Erau mulți adulți de față, iar copilul trecea de la unul la altul, fiind centrul atenției și dragostei lor. Mi s-a părut că fetița strălucea, iar îngerii mi-au spus că acest lucru se datorează încurajării primite din partea familiei. În mod clar, toți ascultau de îngerii lor păzitori și își îndeplineau misiunea. La un moment dat, tatăl a pus-o pe micuță lângă el, în picioare. A fost minunat să văd cum îngerii înconjurau fetița și încercau să o ajute să se țină pe piciorușele ei care se clătinau, împiedicând-o să nu cadă. Acum ea are trei ani

și poate să meargă. Nu numai că merge, dar, recent, părinții au mers cu ea la plajă, iar ea a început să alerge, chiar dacă mai stângaci.

Părinții și toți ceilalți membri ai familiei au păstrat vie lumina speranței pentru această fetiță. Au ajutat-o să meargă și acum speră ca va învăța și să vorbească mai bine. Acest copil este o rază de speranță, iar lumina acestei raze a învăluit și familia, dăruindu-i încredere și în ceea ce privește alte aspecte ale vieții. Și nu mă refer aici doar la părinți, ci și la ceilalți membri ai familiei și la vecinii care au devenit mai încrezători și mai inspirați, ca urmare a acestui final fericit.

**Văd mulți îngeri luminând
calea oamenilor, încurajându-i.**

Văd mereu îngeri care muncesc din greu să ne dea speranță. Nu de mult, mă aflu în foaierea unui hotel, așteptând un jurnalist. Îngerii care erau cu mine mi-au spus să mă ridic și să mă duc să iau un loc în hol. Acolo era un bărbat care stătea la o masă joasă, lângă fereastră. Pe masa din fața lui se aflau niște hârtii și un laptop. Era înconjurat de patru îngeri. Unul dintre ei ținea o lumină strălucitoare, cam de mărimea unei pietricele, în fața lui, la nivelul pieptului. Când văd un înger care ține o lumină în fața unei persoane, știu că aceasta trece printr-o perioadă grea, iar îngerul îi dă speranță și o încurajează să meargă mai departe. Fără cuvinte, unul dintre îngeri mi-a spus că bărbatul era extrem de îngrijorat și de stresat din cauza afacerii lui. Nu știam despre ce afacere era vorba. Îngerii îl încurajau să găsească o soluție și mi-au spus că aceasta se afla în acele documente, dar că el era prea agitat ca să o vadă. Un înger încerca să îl calmeze și un altul arăta mereu spre o hârtie anume, însă bărbatul tot nu părea să vadă soluția. În tot acest timp, nota de zor în carnelul și

apoi mângălea. Din când în când, lumina devenea mai strălucitoare și, fără ca îngerii să-mi spună, știam că el întrezărea soluția, o rază de speranță, o modalitate de a trece peste problemele sale. Deoarece jurnalistul întârzia, am stat acolo aproximativ douăzeci de minute. M-am rugat ca omul de afaceri să găsească răspunsul. Eram alături de el. Părea atât de stresat și de îngrijorat! Când am plecat, i-am întrebat pe cei patru îngeri din jurul mesei dacă bărbatul va găsi o soluție până la sfârșitul zilei și mi s-a spus că s-ar putea să nu vadă întreaga rezolvare, dar că măcar va avea o idee și că în următoarele zile va reuși să dea de capăt problemei.

În aceste zile văd mulți îngeri ținând lumini în fața oamenilor, încurajându-i. Văd tot timpul îngeri care ne ajută să sperăm, fie că este vorba de un singur individ, de o comunitate, de o națiune sau de întreaga lume.

De cele mai multe ori, speranța se naște din gesturi mărunte. În urmă cu câteva săptămâni, într-o seară, m-am întâlnit întâmplător cu un grup de vecini care curățau un spațiu verde, aflat în vecinătatea locuinței mele. Este o zonă care a fost neglijată multă vreme. În timp ce lucrau, erau înconjuțați de îngeri, care le șopteau la ureche, încurajându-i. Când am trecut pe lângă unul dintre ei, acesta mi-a spus: „Vezi cât de motivați sunt acești oameni?” Eu am zâmbit, iar îngerul a continuat: „Cu pași mici, cum ar fi acesta, pot face ca lumea lor să fie mai bună“.

A doua zi, am trecut din nou pe lângă spațiul verde. Am fost uimită de cât de diferit era. Ei adunaseră gunoaiile, tunseseră iarba și aranjaseră straturile de flori. Tot locul părea mai luminos. Unul dintre îngerii care a fost acolo mi-a atras atenția asupra unei mierle mici, care reușise să găsească un vierme în pământul afânat de vecini. Cu o zi înainte, nu văzusem păsări acolo.

Încrederea unește membrii unei comunități pentru ca aceștia să îmbunătățească lucrurile și, în asemenea momente, văd cum oamenii devin mai luminoși, mai strălucitori; astfel, ei vor continua cu acțiuni și mai importante. Cei care cred că pot schimba lucrurile în bine sunt pentru noi ca o rază de speranță și de aceea au nevoie de sprijinul nostru.

Speranța poate fi dăruită și altora. Aceasta îi întărește și-i încurajează, devenind astfel mai puternică. Noi toți trebuie să contribuim la această creștere a speranței. În trecut, oamenii își îndreptau atenția spre conducătorii bisericilor, ai comunităților, ai afacerilor și ai țărilor în speranța că aceștia le vor oferi încredere în viitor, dar acum mulți se confruntă cu probleme. Ei nu reușesc să vadă toate modalitățile prin care putem să transformăm într-un loc mai bun lumea în care trăim.

Îngerii mi-au spus atât de multe despre speranță, despre cât de mult trebuie să fim de optimiști și mi-au arătat atât de multe feluri în care ei ne ajută să avem încredere.

Toate lucrurile pe care vi le împărtășesc în carte mi-au fost transmise de Dumnezeu și de îngerii Lui. Această carte este un mesaj de speranță care mi-a fost încredințat pentru a-l spune fiecăruia dintre voi, pentru a vă ajuta ca lumina speranței să înflorească în voi.

CAPITOLUL 2

Iubirea pe care o primești este necondiționată

Îngerul păzitor al fetei era uriaș. Se înălța deasupra ei și o înconjura – ca un semicerc – în timp ce ea se juca în iarbă cu cățelușul ei alb cu negru. Mă plimbam pe domeniul castelului Kilkeny când am văzut-o și, plimbându-mă, am continuat să o privesc. Ca mulți alți îngeri păzitori ai copiilor, acesta devenea din ce în ce mai mic în timp ce ea se distra cu cățelușul, pentru a nu o deranja.

Îngerul păzitor nu părea să fie nici bărbat, nici femeie. Era strălucitor și avea o culoare aurie, ca de chihlimbar. Hainele cu care era îmbrăcat păreau să fie făcute din mărgelile ovale, imense și aurii. Printre mărgelile ovale vedeam cum se reflecta lumina, ceea ce-i oferea îngerului o înfățișare neobișnuită.

Chipul acestui înger păzitor părea rotund și foarte transparent. Nu pot descrie iubirea care strălucea pe fața lui când o privea pe fetiță. Avea ochii ca de cristal și totuși plini de viață. De cele mai multe ori, ochii îngerilor nu au culoare, la fel cum nu au nici stelele; dar în ochii lui vedeam o licărire aurie. Am zâmbit, admirându-i frumusețea.

Îngerul păzitor mi-a zâmbit la rândul lui, știind că îl observam.

Acesta a îngenunchat lângă fetiță și și-a întins mâna lângă a ei, ca să se joace cu cățelușul. Măinile lui păreau mai mari și mai strălucitoare decât restul corpului său; erau lungi și zvelte și totuși imense. Erau translucide și aveau aceeași culoare frumoasă ca de chihlimbar. Degetele păreau să iasă în evidență, așa că am văzut lumina și mișcarea din interiorul lor.

Am privit cum degetele de lumină ale îngerului se mișcau cu multă blândețe, iubire și grijă pentru fetiță și cățelușul ei. I-am vorbit fără cuvinte, întrebându-l dacă ea „Poate simți prezența mâinii tale?”. Întinzându-și mâna spre cea a fetei și atingând-o, el mi-a răspuns: „Privește, Lorna”. Copilul a chicotit și a izbucnit în râs și am știut imediat că simțea, într-adevăr, atingerea mâinii îngerului ei păzitor.

Am continuat să mă plimb, emoționată de ceea ce văzusem. Fetița suferea de sindromul Down, iar îngerul ei păzitor îmi arătase cât de mult o iubea și avea grijă de ea. Pentru îngeri, toți suntem perfecți – noi, oamenii, vedem diferențele dintre noi și uneori credem că o persoană este mai bună decât alta, dar, pentru îngeri, suntem perfecți toți.

În primii mei ani de viață, vedeam un înger păzitor în spatele fiecăruia, dar acest lucru m-a dezorientat foarte mult deoarece îngerii păzitori strălucesc mai tare decât alți îngeri.

Când aveam aproximativ cinci ani, un înger mi-a spus că, în viitor, îngerii păzitori mi se vor arăta ca o coloană strălucitoare de lumină, în spatele unei persoane. Dacă va fi cazul, îngerul se va înfățișa în fața mea în toată gloria. Eu